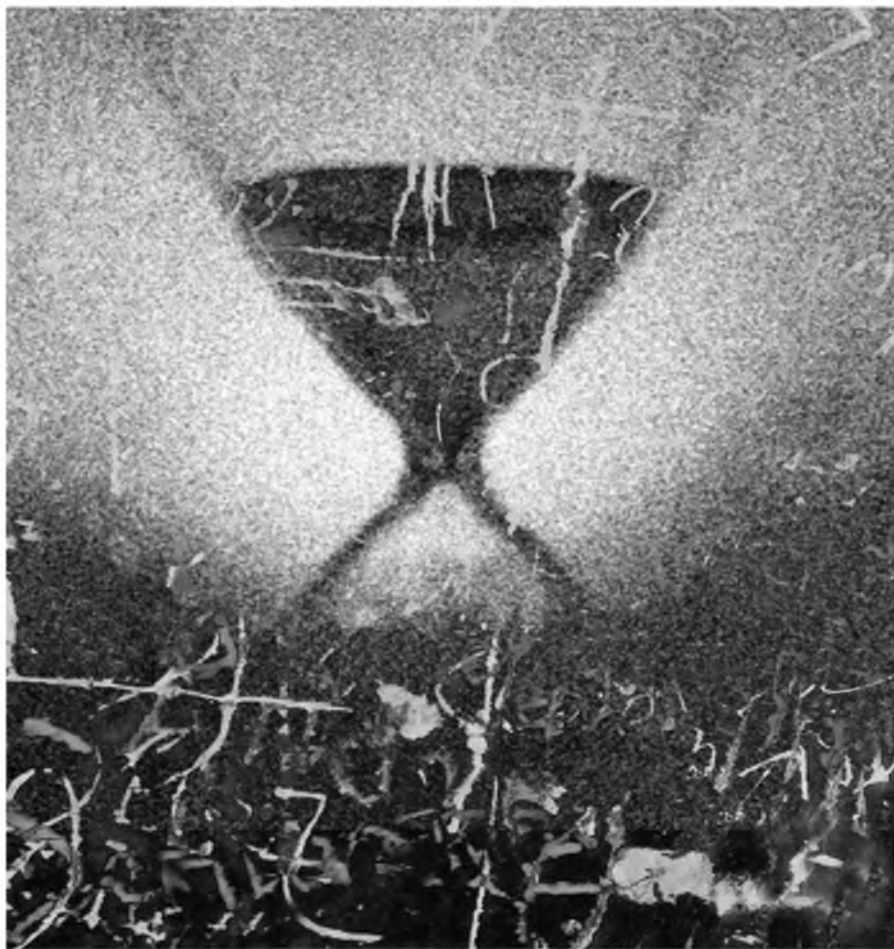

EDMON MANOLACHE

METAMORFOZE
ÎN PROXIMITATEA CLIPEI

Editura **TIMPUL** Iași
2014

EDMON MANOLACHE

**METAMORFOZE
ÎN PROXIMITATEA CLIPEI**

**Editura *Timpul*, Iași
2014**

Grafica: Dan Jauca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MANOLACHE, EDMON

Metamorfoze în proximitatea clipei / Edmon Manolache ;

pref.: Florentin Gh. Loghin. - Iași : Timpul, 2014

ISBN 978-973-612-530-0

I. Loghin, Florentin Gh (pref.)

821.135.1-1

Cuvînt înainte

Atunci cînd mi s-a propus să-mi exprim un *cuvînt înainte*, adică mi s-a conferit o anumită importanță vis-à-vis de efortul autorului, am meditat asupra sensului încă nedeslușit pentru mulți dintre noi, și în special pentru acei cu pretenții academice, ce presupune să te așezi în mod descifrator la începutul cărții unui autor și să propui o cheie pentru mai bună înțelegere a intenției acestuia. Gest responsabil. Așa că propun însușirea unei chei-înțelegeri care să faciliteze accesul la coerența lumilor germinale și subliminale ale autorului.

Cineva spunea că locul, casa omului, este metafora. Dacă este așa, accesul în acest ținut ține de sensibilitatea omului, sensibilitate încălzită și rafinată pînă la sublimare de dogoarea inimii, dogoare ce transfigurează Ținutul, fixîndu-l într-o gestație nelegată de formă, văduvă de clipă.

A te așeza potrivit „în proximitatea clipei”, pentru a deveni capabil de aspirație, este ca și cînd ai lăsa să fie văzduhul sufletului mai degrabă, decît văzduhul rațiunii. Și tocmai aici, în văzduhul sufletului prin inspirații

successive, hrănite din, și de aspirație, se produc acele teribile ignorări ale timpului, proprii sfântului, înțeleptului, artistului producător de opere de artă, poetului.

Orice expirații în aceste circumstanțe sînt solidificări, coagulări de suflet, de Duh, care dau înălțimea operei care devine artă, mustind de duhul artistului.

A rămîne prins în humă, în timp ce explorezi văzduhul sufletului înseamnă a-ți însuși huma care și ea se „transfigurează” devenind ceară, piatră, apoi diamant făcîndu-se suport „inteligent” în asonanță cu rafinările omului care-și urcă întinderea. Credem că acest gen de humă a fost Creangă pentru Eminescu, două fîntîni inversate, față la față, Pămîntul și Cerul, ambele cu o aceeași obîrșie, profunzimea.

Oricum, este un gest încă nu bine gîndit, să atribuim sufletului o responsabilitate vis-à-vis de noi, oamenii.

Dacă este să medităm asupra sufletului, mai degrabă vom descoperi o despicare a acestuia, despicare care se vrea să fie asumată de refacerea unității sufletului

în resorbția acestuia către sursa din care provine. Aici, este decopertat un loc al unei realități, atunci când dl. Manolache meditează pe... *„într-o adîncă și nemărginită cufundare a sufletului”*.

Autorul are dese meditații pe tema sufletului și locului în care acesta își are sălașul, personificîndu-l... *„oriunde ai fi, acolo sînt și eu”*.

Singura responsabilitate revine existenței-om, care poate și are datoria să-și integreze natura umană și natura divină într-o unitate integratoare, să spunem... om desăvîrșit sau chiar, de ce nu, transcendent, dacă, desigur, își reamintește..., condiția de rai¹.

Din „gînduri” și versuri răzbate o fiziologie ce configurează „o proximitate” parcă a „clipei”, ce se vrea instituită ca prilej de meditație asupra Spațiului, Timpului, Aspirației omului către Iubire, Armonie, Înțelegere, Cunoaștere..., dar și smerenie..., ce *lasă să fie* credința și nădejdea, apoi chiar speranța..., făcîndu-se parcă, Locul unei văduvii, grea de eternitate, suspendată între vis și realitate.

¹ vezi Părintele Cleopa.

„Gîndul dacă este gîndit nu se mai înfățișează în goliciumea unei exprimări spontane...”.

DI. Manolache parcă ar vrea să spună ceva mai mult decît e lăsat să se înțeleagă în „Principiul Identității” prin afirmația lui M. Heidegger: *„abia cînd ne întoarcem gîndind asupra deja gînditului, sîntem folositori pentru ceea ce este încă de gîndit”*..., anticipînd un „dincolo de dincolo”, dincolo de utilitate, și în care, modul obiectiv de a ne raporta la „gînd” se articulează, se face transparent, lăsînd să fie ceva mai mult decît înțelegem să fim, în mod normal.

Întîlnim cugetări agățate într-o *„lacrimă izvorîtă din sinceritatea aspirației”*, devenită *„adevărată oglindă”*, în care privindu-ne, aflăm că bucuria de a trăi *„pentru o Clipă”* ne *„poate urca la Cer, sau ne poate întîrzia o viață”*.

Eternitatea și ieșirea din ființare, existență, par să-și adjucece o instanță derivată, veșnicia, adjucecare intermediată din nou *„de plinătatea Clipei”*, plinătate care de fapt este o vale, o vacuitate sau mai degrabă un sorb care metamorfozează spațiul ce devine eternitate și, poate veșnicie. În apropierea Clipei, Timpul își diminuează

curgerea pînă la încetare. Este ca în acel sentiment al așteptării, în care, pînă la momentul dorit, intervalul de timp se scurge extrem de lent.

Oprirea timpului „în loc într-o Clipă”, este un laitmotiv pentru neostoita dorință a autorului de a împărtăși în „uitare de sine”, împreună cu iubita, experiența contopirii a doi în Unul, într-o eterna iubire. Numai așa, în *Clipa prezentă*, transfigurată într-un etern prezent, Cerul apare în viziunea autorului, *frumos*, compus din *limpezimea trecutului și împlinirea viitorului*.

Un interesant slalom al d-lui Manolache printr-un teritoriu plin de simboluri în care corpul Om-ului este el însuși un simbol, reunit într-o schemă, dinamizat de gest, pare să descrie un intens interes și o mare frămîntare, către locul și, mai ales menirea ființei enigmatice numită OM în cosmos și univers. Pare să spună că omul existență devine OM atunci cînd urmînd pilda Mîntuitorului, își construiește Asemănarea, devenind Calea, ajungînd să fie Iluminat de Adevăr și ca o consecință a Asumării Vieții, își recunoaște în final originea, Chipul, Sinele. Recunoaștem aici un tremur care, asemeni unui fior,

indică teama de a nu putea realiza Templul, Locul care să fie locuit de divinitate, o mare tînjire.

Surprindem însă și un pas înapoi ce arată o înțelepciune, o răbdare care în așteptarea rodului... recomandă... „*nu te arunca în foc, obișnuiește-te mai întâi cu attributele acestuia, căldura și lumina*”, care parcă contrastează cu îndemnul aproape intransigent din *De este Clipa*: „*Adame, trezește-te la Viață!*”.

Recunoaștem în dl Manolache, prin cugetările și versurile din *Metamorfoze în proximitatea Clipei*, un creștin ortodox, aplecat mai degrabă asupra omologărilor de diferite nuanțe, decît, așa cum se înțelege în mod obișnuit, un creștin practicant. O limită se insinuează timid, între omul realității concrete, omul uman, și omul divin, pe care și-l plăsmuiește parcă din a patra stare a materiei, plasma, o ectoplasmă în devenire mai degrabă. Macro și micro-cosmosul ca Locuri, văzutele și nevăzutele în calitate de „conținuturi” și, originea comună a acestora, vin să întregescă o planșă arhitectonică existențial-ființială a autorului în continuă frămîntare a acestuia către iubirea ne-condiționată. Poate nu întîmplător o propunere ca aceea de a atribui corpului uman un simbolism arhitectonic, așa cum o face Annick

de Souzenelle, are un impact vizionar asupra autorului, acesta înțelegînd să-i adauge metafora proprie: „*Veniți de luați lumină!!!*”.

Lucrurile de care se folosește autorul în prezenta carte, pentru a-și elabora încă neputința de a atinge dezideratul său suprem, Iubirea, se pot constitui ca elemente ale unei ecuații alchimice, din care, nespus, răzbate totuși din amalgamarea acestora în athanorul definit al corpului fizic, sublimarea – care aici, este mai degrabă o noutate prin combinație, o emoție, ce este drept, specială... „*roua este o esență solubilă extrasă din bucuria înțelegerii sau primită în dar de... sus*”, sau... „*oglindea este un simbol al narcisismului. Dar dacă este vorba de a te oglindi în Sine, atunci găsim un înțeles mai adînc al mitului lui Narcis*”, sau, și mai mult... „*corpul este arca ce ne poartă pe Calea asemănării*” – ne-obținută calificat, de ghidarea fără greș a adagiului alchimic V.I.T.R.I.O.L.², sau de precizarea Mîntuitorului Iisus: «*Voi sînteți sarea Pămîntului*».

Sucesiunea de cugetări și versuri din *Metamorfoze în proximitatea Clipei*, alcătuiesc portretul

² „VISITA INTERIORA TERRAE RECTIFICANDO INVENIES OCCULTUM LAPIDEM” - Vizitează interiorul Pămîntului, rectificînd, vei găsi piatra originii.

unui posibil practician modern, mistic, care-și construiește o cale, nostalgic, așezat în umbra unui eros al depărtărilor: „*dar în inspir îmbrățișez Iubirea și când expir, Sufletul se hrănește cu săruturile furate timpului*”, încă nedeprins cu calea aspră a unui trăitor autentic.

Totuși, trebuie de remarcat că întreaga carte este străbătută de un fir roșu călăuzitor implicit, ce detașează, atunci când ne raportăm la el, câteva nivele de înțelegere. Acest fir roșu, deși nu este încă bine definit, este subînțeles ca rezerva de energie a Adam-ului ce sîntem, umbra noastră, coasta *aceluiiași* care mai apoi o numește Femeie:

„...”

Dincolo de cuvinte,

Dincolo de fapte,

Dincolo de așteptări,

Dincolo de frămîntări,

Este tăcerea necuvîntătoare,

Ea a devenit respirul meu,

Ea a devenit lacrima mea,

Ea a devenit bucuria mea,

Ea a devenit clipa,

*În ea învălui cu Iubirea mea
Mireasa credinței mele
Și mă rog lui Dumnezeu
Să nu-mi dezlipească în somn,
coasta din locul ei,
așteptându-ne în Împărăția eternă.”*

... și care de fapt, în devenire, este muza care îl predestinează, orientându-l către un continuu și mistuitor hagialîc.

Și nu întâmplător, titlul acestei cărți numindu-se *Metamorfoze în proximitatea Clipei*, aduce un omagiu Iubirii, Femeii purtătoare de forța misterioasă a Numelui și Divinității, a căror relaționare, în opinia dlui Manolache Edmon, poate avea o realitate doar în Clipa grea de eternitate, care se reflectă în lumea reală a omului așa:

*„Austeră, efemeră
Dornică, rodnică
Asupritoare,
Mîntuitoare
Delir, elixir
Chin, pelin*

*Trecătoare,
Tămăduitoare,
Îndrăgostire, a-mor-țire,
Îmbrățișare, uitare,
A-dor-mire,
Cîntare, visare,
Mirare, strigare,
Tăcere,
Uimire,
Plăcere, durere,
Respir,
Veșnică mulțumire,
Iubire.”*

Și totuși, speranța dăinuie:

*„Să nu crezi nimic
cînd cerul tace
să te bucuri de soare
în fiecare dimineață.
Bea roua de pe petalele timpului
cu nostalgia infinitului
și nu uita să respiri*

în văzduhul sufletului.”

Drum bun și multă inspirație, prietene!

Suceava,

04.12.2013,

Florentin Gheorghe Loghin

despre prietenie

Bucuria omului care sîntem nu cade în grija celor din jur. Dacă ea cade, ne pierdem. Dar nici în puterea noastră ca act voit nu stă. Se spune: să ne bucurăm de fiecare clipă. Dar cum să facem acest lucru? Sigur, trebuie să iubim. Dar cum să facem ca iubirea să fie fără considerente? Sîntem, sau nu sîntem responsabili, și dacă da, sîntem conștienți că responsabilitatea noastră este de fapt condiționată, că gestul responsabil este de fapt un act încercuit (fără libertate)? Unde ne „așezăm în aceste condiții”?

Răspunde, răspunde...

Același.

În fiecare zi este soare, chiar dacă nu se vede. Cu toate acestea, el, ca și soare, nu trebuie căutat nici în exterior, și nici în interior... Sîntem ceea ce ne reprezentăm, de aceea e mai bine să renunțăm la reprezentare pentru a fi ceea ce sîntem. Calea nu este în fața noastră. Ea este sub talpa noastră.

Același.

așteaptă

Nu intri în rîu fără să te uzi. Cu cît ai mai multe haine pe tine, dar și felurite ca material, cu atît mai greu este de a rămîne în rîu fără să te duci la fund. Numai noblețea unui ideal te mai poate salva. A căuta femeia presupune să te descoperi pe tine ca bărbat, și desigur ce

presupune aceasta calitate. În firea omului stă, odată ajuns în proximitatea evenimentului decisiv, înțelegerea cum de lucrurile aflate în aceeași stare se atrag. Structurarea locului unde se poate întâmpla acest lucru are câteodată împlinire pe intervalul unui destin uman, sau niciodată, ea rămânând o potențialitate niciodată împlinită și cauză a suferințelor noastre. Iată de ce, când se întâmplă o străluminare a forței noastre interioare, rămânem interziși în fața falsului așezării noastre anterioare. Dar este și o mare primejdie. Focul devine mistuitor pentru cel ce se arunca în vîlvătaia lui. Trebuie o perioadă de adaptare, care aduce focul în atributele lui susținătoare de viață: căldura și lumina. Bucură-te, dar nu uita de compasiunea cu care ești dator, ca preț pentru beatitudinea ta, celor apropiați.

Același.

*

*

*

2001

E atît de frumos

E atît de frumos ce se întîmplă cu Noi
Ca și cînd Cerul, Pămîntul, Luna și Soarele
Ne-au cununat pe Vecie, aici și acum.

E atît de frumos cînd ne topim Amîndoi,
N-am știut dintotdeauna că fiind,
Mai întîi prizonieri în iluzii și nori,
Mai apoi ne-nsoțim spre Adevărul-Lumină.

Într-o zi am văzut-o pe zîna Toamnei. I-am atins cu
mîinile tremurînde chipul și trupul i s-a prins în coapsa mea la
loc. Frunzele se desprindeau din cer una cîte una, dar le puneam
la loc cu săruturi. Vîntul adia în șoapte de iubire. Am fost o
clipă în sufletul Toamnei pînă în cel mai tainic nepătruns și am
băut un strop de nemurire.

Am să iubesc toate anotimpurile fericit ca în acea zi de
toamnă.

Cu fiecare asfințit, te caut pe cer. Eliberat de deșertăciunea încă unei zile fără tine, sufletul se suie pe razele lunii și merge pîș, pîș, pînă la cealaltă jumătate. Și se iubesc tainic. Și fiecare suspin de plăcere al lor ne provoacă durerea trupurilor care nu pot și ele împărtăși bucuria întîlnirii. Măcar dacă atunci cînd visăm le-am surprinde în dragostea lor mistuitoare, am plînge fericiți pentru sufletele noastre. Și în fiecare dimineață aș vrea să nu mă mai trezesc, pînă ce toate clipele de fericire se vor uni în eternul iubirii.

Dumnezeu ne-a făgăduit ziua împlinirii odată ce ne-am auzit, văzut și atins.

Un sărut, o privire, o mîngîiere, o șoaptă, un suspin, un tremur fior de plăcere, bătaia nedeslușită a inimilor, căldura fierbinte a trupurilor, emoția unui te iubesc rostit îndelung din suflet, cam așa ar fi viața, o noapte polară de dragoste.

Vîntul să-ți șoptească te iubesc,
Soarele să te mîngîie,
Cerul să-ți oglindească zîmbetul cald
Și Luna s-adoarmă cu Tine.
Am vorbit eu cu ele.

Fiecare clipă ce zboară
poartă cu ea Dorul
după mireasa Inimii.
Unde ești tu oare?
Fericire.

Fie ca sufletul să zboare în Cerul Anotimpului Împlinirii
și să ia cu el ceea ce Viața i-a dat ca prinos al Iubirii trăite întru
Unul.

Sufletul

Sufletul-mi va repeta mereu:

Oriunde ai fi, acolo sînt și eu.

Și cît de înțelepți am crede c-om trăi

Ce vom visa, aceea vom fi.

Altă visare

Mă-mpac cu tine în noapte

Și visez c-o să fim îngeri.

Te mîngîi, apoi te sărut cu șoapte,

Trezim zorii cu-ale iubirii atingeri.

Ce importanță mai are mîine?

2002

Într-o adâncă și nemărginită cufundare a sufletului, tremurul unei emoții autentice răzbate așa cum o rază a Soarelui iubirii veșnice topește orice urmă de îndoială a omului³.

Gîndul⁴ dacă este gîndit nu se mai înfățișează în goliciunea unei exprimări spontane, goliciune care propune adăugarea înțelegerii noastre conformă cu ne-intenția ca act elaborat al celui ce și-a manifestat spontaneitatea gîndind ne-gîndul.

Numai subordonată unei intelectiuni divine, facultatea rațională ar putea emite idei care să fie contemplate de un intelect la rîndu-i curățat de patimi.

Odată cu nepătimirea și cu așezarea minții într-o ascultare lăuntrică, sufletul ar fi pregătit să surprindă ceva de ordinul esenței ce l-ar împlini într-o îngemănare universală a divinului. Spațiul și timpul suprimate în trăirea clipei s-ar rescrie în coordonatele iubirii veșnice primită ca dar nerostit întotdeauna însuflețind prinosul de credință și nădejde a celui care, cu smerenie, își îndreaptă privirea către cer după ce și-a asumat pămîntul ființei sale.

³ 29 octombrie 2002.

⁴ supărare venită cînd citeam filosofie.

Cerna

Se cern amintirile prin văzduhul sufletelor
Uit pentru o clipă să respir aerul și las emoția
Cu a ei taină și rostire, cu săruturi și suspine
Să mă urce-n carul ce mă poartă spre uimire
Într-o adâncă și profundă asimțire
Iarăși știu că-n nemurire, mă așteaptă zîna toamnei
Cu al ei alai de frunze ca și gânduri de iubire,
Cu nuntași la nunta-n ceriuri a lor noastre frînte inimi.

Fîntînele, Seara de Ajun

În fiecare zi-mi răsari în suflet
Și mă învălui cu-al iubirii dor
Și-atunci orice sărut e ca un sunet
Care mă strigă așa... ușor, ușor...
Te iubesc, te iubesc.

Dansez cu inima tăcută
Te strâng la piept și te întreb sfios:
Oar' tu ești cea care mă-ncântă
Atît de mult cît eu să pot să mor
Și să învii în fiecare clipă
În care mă trezesc cu tine-n zbor
Spre ceru-nalt care ne-așteaptă
Surprins de focul nostru Amor⁵.

⁵ 24 decembrie 2002.

30 decembrie 2002

Între masca⁶ omului de la sine a-tot-știutor (în fapt pe din-afara științei, considerînd „a” mic o negație) și încercarea caracterului de a-și plînge și uita masca înspre o smerenie vis-à-vis de Providență, Ceasul, invenție mecanică a omului dar totodată inspirație a Clipei ca măsură a eternității, ne arată că Om-ul este într-un urcuș către emoția inefabilului strecurat prin naștere, botez, cununie, moarte și înviere.

Priviți-vă în oglindă!

Voi nu vedeți că buzele au o asimetrie care ar putea exprima topirea contururilor într-un sărut veșnic?

Dar buza inferioară este continuă într-un arc de semilună a nopții patimilor care întretaie aspirațiile, prilej cu care dăm seama omnitudinii orizontale, desigur, a se-nțelege existența.

Iar buza superioară este un munte, poate fi și o vale... și-un munte. Adam și Eva, iar între ei un abis însuflețit care să primească grația divină, în care nasul, ca potență, își însămîntează destinul printr-o (ră)suflare și așteaptă ca noi, Om-ul, să ne

⁶ Pe un perete, la niște cunoștințe, erau două măști: una care plîngea și una care râdea, iar între ele un ceas mare. Măștile erau decalate poate dintr-o intuiție.

facem atît de ușori, încît să putem urca prin inspirul Harului către Tatăl ce ne-așteaptă odată cu trimiterea Fiului în lume.

Treaba noastră dacă putem deschide buzele atît cît Adam și Eva să facă dragoste. Dacă nu, întemnițăm iubirea într-o atotsuficientă rațiune, numită și logică a îndoielii că sîntem buricul pămîntului. Și este suficient să ne deschidem doar pentru o Clipă, atît. Ea ne poate zbura către Cer, sau ne poate întîrzia o viață. Și-atunci, o lacrimă izvorîță din sinceritatea aspirației noastre lăuntrice este singura bucurie ce se poate transforma într-o adevărată oglindă.

2007

Prima zăpadă îmi așterne peste zbuciumul sufletului căldura măreției sentimentului că odată rostită, iubirea, împărtășită fiind, te renaște în asimțirea a CUM de există CINEVA care să respire ca tine.

Atingerea transferă o rază din sfera intenționalului în căldura sufletului, ca un miraj al Soarelui ce ar răsări în universul intimității Ființei tale.

Suflul emoției îți transfigurează starea corporală într-o deplinătate a înțelegerii prin trăire a momentului.

Crezi că în „cantitatea timpului” ca trecere, vârsta are vre-o importanță față de plinătatea Clipei ce propune veșnicia?
Cum te mai poți, altfel, îndrăgosti?

2008

Loc

Acolo unde șoaptele se topesc în suspine,
Unde timpul se oprește în loc într-o Clipă,
Te îmbrățișez în noaptea profundeii uitări de sine
Și-a regăsirii iubirii eterne,
Două suflete istovite de atîta amor cît nu pot nici zeii să aibă
Și un tremur, respir al îngemănatului dor de-atîtea săruturi
Pline de patimi, de vise, încît zorii se vor arăta cît mai tîrziu
De teama de-a nu strivi minunea că sîntem noi doi,
Privindu-ne în ochi ca și cînd am fi Unul⁷.

Cerul

Ce frumos se vede cerul, el are limpezimea trecutului și
împlinirea viitorului în deja Clipa prezentă.

⁷ 4 ianuarie2008.

19 martie 2008

Primăvara înseamnă Prima Vară, de fiecare dată este un nou început, ce poate fi chiar al resurecției noastre interioare (renaștere,...). De ce Prima? Fiindcă ne este dat să privim deschiderea de-afară și să interiorizăm exteriorul, adică să recreăm Lumea, proiectînd-o mai întîi (Prima dată), ca MAI APOI să „stabilim” un raport unitar între proiecție și Realitate. Vara, ca manifestare, ar însemna exteriorizarea interiorului, Toamna culegerea rodului, iar Iarna, ca îngheț veșnic, ne trimite către Principiu, din care mai apoi apare iarăși Primăvara. Al cincilea anotimp, Vara tîrzie, este în afara timpului, el se sustrage încercuirii ciclului anotimpurilor și ne propune situarea pe un pas infimizezimal mai sus al înțelegerii, transformînd astfel cercul într-o elipsă, urcuș către Inefabil.

15 mai 2008

Gînd-ul, învăluit în Dor, ia înfățișarea Iubirii atunci cînd cei doi răsuflă același Duh.

2 octombrie 2008

Este cunoscut faptul că omul, respectînd la rîndu-i modelul trinitar, este alcătuit din corp, suflet și spirit. Corpului trebuie să-i asiguri necesitățile fiziologice (să-i dai apă pentru sete, mîncare pentru foame, adăpost și haine pentru a se acoperi, proteja și să faci dragoste), sufletului, iubirea, iar spiritului, cunoașterea. Desigur că toate acestea se întrepătrund, cînd ele sînt subordonate să spunem unui ideal nobil (deși am folosit cuvîntul „ideal” el nu este mai puțin tangibil) avînd loc împlinirea, pe măsură ce omul deosebește cele veșnice de cele neveșnice.

Corpul trebuie educat prin mijloace care ne stau la îndemîină, dintre care cel mai important este respirația.

S. spune: „OM-ul este arcul, spiritul este săgeata, iar împărăția lui Dumnezeu ținta.”

Sufletul este un înveliș pentru spirit, pentru a proteja astfel corpul, pe care, dacă spiritul ar intra direct în contact, l-ar arde. Tot de natură „intermediară” este și mintea.

Cele două, sufletul și mintea, au o aceeași menire – să devină LOCUL pe care om-ul se face pentru a primi „vizita” Sfintului Duh. Iubirea ce ține de Suflet (frumoasa *Psyhee*) nu este de natură intelectuală, deși pentru a ajunge la ea omul trebuie să devină mai întîi înțelept. Îngemănarea⁸ iubirii și a minții

⁸ Iubirea și mintea se „văd” față în față în oglinda conștiinței.

conferă „substanțialitate” pentru con-lucrarea celor trei aspecte in-formale (*nous* – intelect intuitiv, *logos* – rațiune deasupra simțurilor într-un corp educat și *pneuma* – duh). Astfel se „construiește” **TEMPLUL, LOCUL, SPAȚIUL** în care, minune, Dumnezeu se coboară și pătrunde în om, acesta (omul) devenind *locuit* de divinitate, avînd astfel putința îndumnezeirii.

Ca acest lucru să devină posibil, însuși Mîntuitorul ne propune **CALEA**, care este totodată **ADEVĂRUL**, care este totodată **VIAȚA**.

Dar pentru a intra în Cale trebuie să facem eforturi. Un prim efort vizează educarea corpului fizic – alcătuit din structurile numite biologică, chimică și nucleo-neuro-psihică. El trebuie scos de sub robia timpului cronologic și trebuie să i se redea dimensiunea ontologică, avînd sădit în el **CHIP-ul**. Pentru aceasta avem ca mijloace practice exercițiile fizice, ce, incluzînd și o componentă spirituală, se ridică la nivelul de artă. Aici intervin căutările⁹ discipolului și rolul maestrului în educarea caracterului ce ține de suflet.

Etapele într-un antrenament¹⁰ sînt bine precizate: extensia, aerisirea, centrarea, liniștirea, așezarea, adîncirea.

Corpul și mintea astfel evertuate, înnobilate, parcurg etapele concentrare – meditație – contemplație (corespunzătoare ordinii, liniștii și tăcerii) așa cum în creștinism au loc mai întîi curățirea

⁹ căutări în sens de practici susținute, motivate de aspirații sincere, o „bună așezare”, o înțelegere a condiției de om...

¹⁰ indiferent în ce „domeniu” s-ar desfășura acest antrenament.

de patimi, apoi cultivarea virtuților și mai apoi contemplarea duhovnicească.

Parcurgînd aceste etape, omul trebuie să-și însușească o cosmologie proprie, descoperindu-și propria schemă ce se relevă pe măsură ce gesturile sale, ritmul, respirația fac parte din actul trăit al simbolului încarnat.

Simbolul unește lumea arhetipală cu lumea manifestată. Simbolul ține de o comunicare (de exemplu prin intermediul mitului). Comunicarea este mai întîi una pe verticală, de sus în jos, proprie **tradiției**, desfășurîndu-se mai apoi pe orizontală.

În comunicarea pe orizontală ceea ce-i unește pe oameni este idealul. Chiar dacă acesta poate fi la început nelămurit, un fior (pe care S. îl numește *mitic*) încă ne mai vizitează ca o urmă a sacralului. Dacă omul este preocupat doar de partea materială (civilizație = securitate, acumulare, conservare) acest fior nu mai răzbate prin vîlul ignoranței. Prin comunicare, înțeală sub un aspect calitativ și pe toate palierele, omul are șansa de a spori în urcușul său.

Din cînd în cînd, anumite circumstanțe, sau propuneri, ne confirmă sau ne infirmă așezarea. De aceea, este minunat cînd întîlnești oameni, locuri, odată cu care sufletul exaltă. Comunicarea devine atunci atît de ușoară, încît mirarea, uimirea, entuziasmul, înflăcărarea se topesc într-o bucurie a împărtășirii acelorași gînduri, preocupări, aspirații.

Comunicarea devine atunci **cuminecare**.

Cuvintele se resorb mai apoi în gesturi tandre, nobile, cum ar fi o privire, o atingere, o îmbrățișare, chiar un sărut, poate și mai mult..., toate acestea desfășurându-se de la suflet la suflet. Gesturile ca manifestare directă în exterior a unor trăiri profunde din interior pot sminti pe cei neavizați din jur.

Acum,

dacă aceste gesturi sînt **spontane**, neînsoțite de nici cea mai mică urmă de îndoială, atunci ele se „înscriu” într-o emoție autentică. Gesturile spontane sînt fără considerente (înfățișare sub aspect exterior, vîrstă, nu mai spun de prejudecăți, morală) fiindcă ele țin de suflete, de implicarea sinceră pe moment ca și clipă, rămînînd într-un spațiu al cărei dimensiune nu are limite.

Așadar ordinea este una „corectă”¹¹ dinspre un „etaj” superior al ființei către o manifestare să-i spunem fiziologică. Ele (gesturile) nu-și conțin nici o justificare de felul înțelegerii comune, mediocre.

Dacă gestul este coborît la nivel de „patimi” sau, conține o urmă de îndoială vis-à-vis de așezarea „de-acasă”, atunci emoția nu mai este una autentică, intervenind în acest mod o altfel de dorință.

Mai frumos am spune așa: nu te arunca în foc, obișnuiește-te mai întîi cu atributele acestuia, căldura și lumina...

¹¹ depășind morală.

Iarna în clipă

Te uită cum cerne zăpada,
Prin cerul albit de înghețuri,
O noapte cuminte se-așterne
Prin suflet a văzduhului Viață
Tăcerea ne-ndeamnă să credem
Că zîmbetul cald mai topește
O rază de soare eternă
În clipa minune a noastră¹².

¹² 14 decembrie 2008.

2009

Într-o seară

Într-o seară ce se trece peste-a liniștii aramă,
Lungi suspine, brazde-n ceruri ce-n adânc alin te
cheamă,
Zvăpăiate și cumplite DOR de-a patimilor cuget
Te încearcă a te zbate în a inimii stră-fulger,
Cum că robul neîntinatei clipe a veșnicei suflare,
Ca un bulgăre de albe, dalbe, lacrimi de zăpadă,
Se topește-n zarea largă, a iubirii împărtășite
Și de sori și de luceferi tăinuit adăpostite.

Iară eu, în întuneric, număr ceasurile ninse
De tăcute-năbușite ale atingerilor vise¹³.

¹³ 1 februarie 2009.

Ninge

Înstelați fulgi de zăpadă
Cerne ceru-înnourat,
Ei ne cad alene-n palme,
Sărutîndu-ne cu drag.

Colo sus sînt îngerii care
Se apleacă peste noi,
Jinduind la lumea noastră,
Ce topește bulgări albi,
de iubire și tandrețe,
în a Sufletului larg.

Sus pe deal în rostogoale
Săniuțe și copii
Chiuind de bucurie
În noianuri argintii,

Se întorc la moș Crăciun

Să-l îmbucure de-Ajun.

Cît de caldă-i promoroaca

De-a surîsului zăpadă

Cînd un dor de-alin te cheamă

Să iubești o iarnă-ntreagă¹⁴.

¹⁴ 12 februarie 2009.

Tandrețe

Un parfum de dimineață
Ce pe gene se așează,
Și-un sărut prelung în clipă
Drept în Suflet ca o rază,
Mă cuprind alin în brațe,
Cu-a Iubirii primăvară.
Dor nestins și plin de viață,
Ce șoptit te înfioară
Și te tremură-n adâncuri
Ca apoi să te ridice
Într-o bucurie vie.
Suavă pecete pe buze,
Luminându-ți ochii limpezi
Acest dor cumplit de-atingeri
Mă-nsoțește-n veci văzduhuri¹⁵.

¹⁵ 09 martie 2009.

De este Clipa

De este Clipa-n Ceruri
Așa și pe Pământ,
De este în mine OM-ul
Cu CHIP-ul Lui în Gînd,
Cum aș putea eu oare,
Înaintînd pe Cale,
Iubind în fiecare,
Divin'asemănare,
Să nu mă mir zicînd:
Tu Soare, ce blînd ne luminezi
și-n veci ne dai căldura,
Strîn-gîndu-ne deolaltă toți,
De nicăieri și-aiurea,
Putea-vei să mă-ndrumi?
Pe mine, păcătosul.
De vrednic mă voi face AICI și-ACUM,

Spre Împărăția-ți LOC-ul
În Templul INIMII, în CENTRU,
Și să mă sui pe scară
Să urc cum arde lumînarea mea,
de DORUL îmbrățișării TALE.

ADAME, trezește-te la Viață!
Tu ai Voința și Dorința
Puteri să-ți RE-amintești
Că-n nalte Ceruri și-n eterna pace
Stăpîn erai și veșnic pe PĂMÎNT.
De-coperă-ți MIREASA,
De vălul ignoranței
Ea este lîngă tine și-n tine totodată
FEMEIE ce îți poartă în carne și în sînge
Sămînța NUMELUI de FIU al unui TATĂ¹⁶.

¹⁶ 04 aprilie 2009.

18 aprilie 2009 – Paște

Efortul de a urca pe o verticală ontologică trebuie să fie continuu. Avînd credința că Providența ne înțeapă/coboară în planul existenței noastre în centrul firii, fiindu-ne totodată un fir, dar și un fior lăuntric, structurarea așezării noastre însuflețită de aspirația către cele veșnice ne poate îndrepta către o cale, care, devine vizibilă pe măsură ce reușim să lăsăm să ne stră-lumineze din interior chipul asemănării.

Cu cît îndepărtăm de pe noi felurite haine (ignoranța, lenea, false griji, prejudecăți, atașamente și altele ...) cu atît putem deveni mai transparenți luminii.

Dacă „deasupra” universului toate se resorb într-un punct, oare noi nu ar trebui să ne îndreptăm către cel mai intim, profund, ascuns, îndepărtat loc din noi, către ceea ce ar însemna miezul esenței noastre. Și în miez ce s-ar afla? O sămînță, a chipului, a copacului ce trebuie să-l creștem pentru a deveni rod. Și rodul cînd cade, nu împrăștie, la rîndu-i, alte semințe?

Iisus Mîntuitorul, arzînd El însuși ca un foc nestins, veșnic, al Vieții, ne-a dăruit Căldura (Iubirea Lui) și Lumina (Cunoașterea, Adevărul) pentru ca noi, urmînd CALEA asemănării să putem învia. Cum? Trezindu-ne din somnul morții și cercetînd, căuțînd a-L afla, El de la început fiind în noi. Și pentru asta avem în ajutor Duh-ul.

Iisus nu a plecat, retrăgîndu-se în CER-uri, El ne-a dat la Rusalii Duh-ul și-acesta ne ține în viață, ne în-suflă viața pentru ca noi să creștem.

Și toate sărbătorile își urmează inexorabil Legea minunată:

Nașterea pruncului în noi, avînd sămînța dintru început, botezul, creșterea copilului divin în noi, căsătoria – Cununia cu Mirele (noi devenind mireasa Lui), moartea asupra timpului (cu moarte pre moarte călcînd) și apoi Învierea în Lumina veșnică.

Dar noi la rîndu-ne, la (ca loc) și în (timp) miez ajungînd, descoperindu-ne astfel TAINA, trebuie să devenim rodul și acesta înmulțește prin „căderea” din Arborele Vieții semințele luminii, așa cum la Înviere, o singură scînteie divină se transmite în mii și mii și mii de lumînări.

Veniți de luați LUMINĂ!!!

2 iunie 2009

Corpul este arca ce ne poartă pe Calea Asemănării. A ține/menține cîrma presupune a te orienta după Steaua Polară, către locul în care Ființa spirituală preia conducerea. Dar, „plutirea” are loc în Văzduhul Sufletului, pentru care-ți trebuie aripi de vultur, știindu-se că vulturul este un simbol al elevației, al intelectului intuitiv, călăuză între tărîmuri.

Oglinda este un simbol al narcisismului. Dar dacă e vorba de a te oglindi în Sine, atunci găsim un înțeles mai adînc al mitului lui Narcis.

Într-o emoție autentică, transpirăm „producînd” sarea Pămîntului care sîntem. Sarea cristalizează, fixează, ca principiu de sesizabilitate cum spune Lovinescu, face posibilă „încarnarea” principiilor spirituale în lumea manifestată. (Iisus ne spune: „Voi sînteți sarea Pămîntului”).

19 august 2009

Geana nopții se așterne
Peste gânduri și suspine
Eu mă-nvălui cu-a mea parte
De simțire și iubire.

30 decembrie 2009

Un fulg de nea de-aș fi din Ceruri,
Încet m-aș strecura pe buze
Și când respiri Iubirea-ntreagă
În Dorul tainic al unirii,
Cu drag eu m-aș topi-n suspine
Cît să-ncălzesc cumplite geruri.

2010

Inspirație

Cerul nu ne-ar cuprinde

Îmbrățișarea sărutului

Buzele s-ar uni

În tăcerea profundă

O rouă de lacrimi

topește-orizontul

iar pacea eternă

ia foc în văzduhuri

Încet mi te-apropii

În calde suspinuri

Tu uită și cerne

clipa de timpuri¹⁷.

¹⁷ 23 martie 2010.

...

Dincolo de cuvinte,
Dincolo de fapte,
Dincolo de așteptări,
Dincolo de frământări,
Este tăcerea necuvântătoare,
Ea a devenit respirul meu,
Ea a devenit lacrima mea,
Ea a devenit bucuria mea,
Ea a devenit clipa,
În ea învălui cu Iubirea mea
Mireasa credinței mele
Și mă rog lui Dumnezeu
Să nu-mi dezlipească în somn,
coasta din locul ei,
așteptându-ne în Împărăția eternă¹⁸.

¹⁸ 30 martie 2010.

18 aprilie 2010

toarce firul... sfrrr, sfrrr... dar eu respir și nu sînt agățat de el/ de
se rupe, zbor/ aripi mi-au crescut/ în văzduh să urc/ și te am...
iubire-n atemporal

4 iunie 2010 – Roua

Roua este o esență solubilă extrasă din bucuria înțelegerii sau primită în dar de... sus.

Ea urmează, ca umoare, conturul buzelor – ca o ostoire a setei de nemurire, sau (LACRIMA) pe cel al pleoapelor aplecării smerite, prelingându-se către obrazul-fața întoarsă către... SUFLET. Dacă ți-ai putea imagina roua în/pe o oglindă, ar fi ca o înșiruire a clipelor care ne vor mîntui.

Cînd bucuria cîntă din interior fața mimează stihurile rugăciunii în sens de mulțumire. Atunci, rugăciunea este chiar respirul în văzduhul sufletului

... și-atunci bucuria revine. Te Umples de Viață.

dar numai împreună...

25 iunie 2010 – Plouă

Plouă.

Stropii reci se grăbesc s-alunece, ștergîndu-mi amintirile.

Dar în inspir îmbrățișez Iubirea și, cînd expir, Sufletul se hrănește cu săruturile furate timpului.

Se spune că noaptea e un sfetnic bun. Pentru mine este chiar un prieten: îmi înțelege visurile și îmi poartă gîndul către tine.

Dimineața, găsesc rouă pe buze.

A plouat și la tine înseamnă că.

Suspin și în oglinda sufletului te văd cum îmi netezești asprimea depărtării.

Încă o zi fără tine, dar Clipa mă-învie și-mi dă sete de viață.

În așteptare, dorința își ia din Iubirea de-o Clipă, hrana cea de toate zilele.

26 iunie 2010 – Bărbatul și femeia

Bărbatul, în căutarea unui sens, îndreptat spre transcendent (sau chiar spre transcendentul imanent în noi), sau, mai mult spus, bărbatul intrat pe calea cunoașterii, când își îndreaptă privirea/intenția (ne-obiectivată, ci ca o aspirație încă ne-lămurită) înspre femeia de lângă el, cea care-l susține avînd o așezare asemeni structurată pe aceleași aspirații, intenții, pe același ideal comun, etc., această privire/intenție este ca o rază ce încălzește Sufletul femeii. Din sufletul încălzit al femeii care simte/trăiește viața (Eva înseamnă viață) și-l asimte pe bărbat, iese un abur al Dorinței profunde a femeii pentru bărbatul său, în care, după Pitagora, aceasta îl vede pe Dumnezeu. Prin acest abur, suflu (în-suflețit), femeia își dez-văluie, vâl după vâl, misterul. Atunci, bărbatul Vede în Femeie ... vede ceea ce caută.

Mîngîindu-i trupul cu palmele, îi mîngie totodată sufletul.

Atunci senzațiile, emoțiile se evertuează într-o vibrație la unison, într-un singur respir, care nu mai este un respir obișnuit, ci mai degrabă o oprire a respirației, în abandonul amîndurora în Clipă.

1 septembrie 2010 – Palmele

Cînd palmele închid, unindu-le, trupurile, singura mijlocire este... liniștea respirației și a bătăilor inimii. În clipă, ele parfumează văzduhul sufletelor îmbrățișate în mirarea acelu CUM de se întîmplă. De aceea orice întrebare rostită, sau orice zicere, creează o distanță prin sunet și receptarea lui, astfel încît ... astfel încît. Și aici mă opresc.

În acea clipă, încetează orice gînd, cei doi devenind ne-intenția tăcerii. Atunci palmele designează singure (ele simbolizînd omul) cercul perfect al îmbrățișării.

Atunci, cei doi nu mai conduc ei cu mintea, ci gesturile lor, atingerile lor sînt in-suflata de un singur respir și un singur inspir.

E DUH-ul Iubirii.

Printre frunzele încremenite se țese indicibil misterul Cerului. O adiere de vînt răsfrînge ca o irizare pașii Soarelui peste curcubeul aureolat al toamnei. Sufletul își închide petalele pentru a ține captiv sărutul într-un pastel al amintirilor. Ce te mai poate ține viu? Durerea DOR-ului.

O noapte

O noapte-mi desparte visul de-un glas,
Îngîn o dalbă colindă,
Ce-și caută iubirea-ntr-un timp de cleștar,
sărut într-o toamnă târzie.

Cuvinte ce inima-mi mîngîie lin
Topesc durerea 'șteptării
Țesînd o punte-n suspin
pe marginea depărtării.

O voce caldă-mi surîde
Cu raze de Soare și Lună
Vom fi oare noi doi
De-a întregu'mpreună?

Minune perenă,
Bucurie a vieții,
Coboară un înger și-aprinde
suflarea Iubirii mele eterne¹⁹.

¹⁹ 22 decembrie 2010.

2011

O stea

O stea răsare pe cer în noapte
Mă cheamă pe drumul uitării de sine
M-așteaptă s-o caut de dor însingurată
-ntr-o mare de nouri străvezii de suspine
Povestea se deapănă-n încet în uimire
Urc în grabă pe cer și mă las
În voia îmbrățișării divine
Rugîndu-mă să-mi dea aripi să zbor
Cu-n nedeslușit tremur
De a te strivi
cu bucuria reîntîlnirii cu TINE²⁰.

²⁰ 04 ianuarie 2011.

Filă de jurnal

Să nu crezi nimic

cînd cerul tace

să te bucuri de soare

în fiecare dimineață.

Bea roua de pe petalele timpului

cu nostalgia infinitului

și nu uita să respiri

în văzduhul sufletului²¹.

²¹ 14 aprilie 2011.

Aripi

aripi de zefir
plăsmuiesc un zbor,
în văzduhul lin,
larg cât un suspin,
copleșit de dor.

un oftat ușor
tremură în cer
sub al umbrei nor
cuget 'năbușit,
neastîmpăr trist.

iară eu aștept
zîmbetul curat,
sărutul furat,
tandre mîngîieri,
într-o răsuflare,

caldă îmbrățișare
să-mi dezmierde lin
amarul pelin:
patima trupului,
pustiul sufletului,
lacrima cerului²².

Uităm să respirăm
Să ne-îmbrățișăm
Și să ne iubim
Pe acest pământ.
Cît încă viem
O taină avem:
Liberi să ne-atingem
Aripi să nu frîngem,
Să plutim în ceruri,

²² 21 iunie 2011.

vecini cu stelele,
frați-surori cu zînele,
însetați de dor
și-ostoiți de-amor.

Stropi de apă vie
Să-mi strecori pe buze,
Lacrimi și săruturi
Să-mi aline dorul,
Și să-mi stingă focul
Aprins de luceferi,
În-chipuire amare,
Din reci așternuturi,
Orizonturi pale,
Universuri goale.

Iarăși știu că poți
Luna s-o ascunzi
Să te faci oglindă
Fără de soare,
Numai tu să fii,
Armonică vibrație,
Suspiniînd alături
În marea de patimi,
Eternă iubire,
Veșnică unire.

2012

Rostire creștină

Zina nopții ne sărută
Peste geana blîndă a gheții
Așteptînd a cerne pare
Drumul lung de CALEA VIEȚII.
Cu suflare ne topește
Un în/gînd suspin și tremur
Soarele ne încălzește
A iubirii întristare
'năbușită și-n chin murmur
De a lumii tristă vale.
Minunat ne povestește
Totodată CUM de EL
Anotimp de deal și vale
Curge ca-ntr-o poveste
Fără spume, fără jale,
Negreșit ne mai privește!

Pe alene dor de vremuri
Mă încântă o visare.
Dulce, trista, efemeră
Scurt-a vieții povestire
Mă învață cu-al ei tremur
Veșnică mărturisire
De iubirea-mi împlinită
De îngeri adăpostită.
Peste noi un cer se umple
De un abur dor de viață
Peste vârful, peste cremeni
De a morții tristă gheață.
Urcă, urcă și te roagă
Crede, plînge și te-nchină
"Nu spera și nu ai teamă"
De î-L simți, la tine Vine.²³

²³ 5 februarie 2012.

Clipa

Austeră, efemeră

Dornică, rodnică

Asupritoare,

Mîntuitoare

Delir, elixir

Chin, pelin

Trecătoare,

Tămăduitoare,

Îndrăgostire, a-mor-țire,

Îmbrățișare, uitare,

A-dor-mire,

Cîntare, visare,

Mirare, strigare,

Tăcere,

Uimire,

Plăcere, durere,

Respir,

Veșnică mulțumire,
Iubire²⁴.

²⁴ 11 februarie 2012.

2013

Minune încremenit de vie

Copaci înmurmurind

Tăcerea maternă.

Pe ramuri imaculate

Înghețuri eterne.

Picuri solare

Clipind în timp,

Stropesc gerul încremenit

Cu apă vie.

Îngerii cristalini respiră o clipă

Și se prefac

Rouă oceanului de omăt.

Pământului îmbrățișare²⁵.

²⁵ 9 ianuarie 2013.

Sărut

O adiere freamătă buzele,
Sărut-respir s-așterne rouă,
O singură inimă bate din două,
Din cer, foc și apă ies frunzele
Copacului tăcut - îmbrățișare eternă²⁶.

²⁶ 30 aprilie 2013.

Acum

Un sărut e o întrebare,
Ce se-ngîină ca un murmur,
Cu sfială se-ntremează,
Peste creste de amurg,
Asimțind că zîna nopții
Magic bățul îl frămîntă
Spre a-mi 'podobi mireasa
Cu-a ei trenă de suspinuri,
Tot chemîndu-mă să tremur
Sub un cer de stinse stele
Atingîndu-se de clipa
Nemuririi mele²⁷.

²⁷ 24 mai 2013.

Cina cea de taină

Cina cea de taină

O împart cu tine.

Soarele-n povestea

Noptii calde-apune.

Stelele se urcă

Peste mări și țări

De întinse patimi

În tăcute zări.

Într-o-mbrățișare

Taina mea nu moare

Ci se-adeverează

Inimii să creadă.

Un sărut cuprinde,

Trupul de dorință,

Pentru o clipită

Viața mea se stinge,

Dor, alint și jale
Chin, suspin și tremur,
La sfârșit mă-nvie
Lacrima plăcerii²⁸.

²⁸ 30 mai 2013.

*Floare de tei*²⁹

„Floare de tei,
Cît de curînd te treci
Ochilor mei lucind
Te-i arăta pe veci.”

(Mihai Eminescu, *Floare de tei*)

Parfum în depărtare,
Îl poartă adierea dorului,
Chemîndu-te statornic
În îmbrățișarea amorului.

Topiți în unire,
Prin poarta sărutului,
Ne învăluie respirul
Bucuriei Trupului.

²⁹ 16 iunie 2013.

Cununie în Clipă

Cununia într-o Clipă,
Te unește întru veacuri,
din pierdute lumi aieva
existențe fără leacuri.

Cînd din bolta rece a lumii
Treci în Inima altar
Din Văzduh coboară o rază
Drept în Sufletul cleștar.

Și se-nalță o tămîie
Dumnezeului Iubire.
Viața Evei te-nfășoară,
Coastă a Templului zidire.

Altfel, timpul curge-n lacrimi,
Ostoindu-se de dor,
Prin clepsidra nemiloasă
A ascunsului amor.

Nu-nceta să urci în tine,
Munte înduhovnicit în scară,
Tu Lui Crezi și Lui te roagă
Iar nu lumii de ocară.

Fii dar strajă de nădejde
DUHUL să te-nvedereze,
Păzind Inimii altarul
Harul să o-ncununeze³⁰.

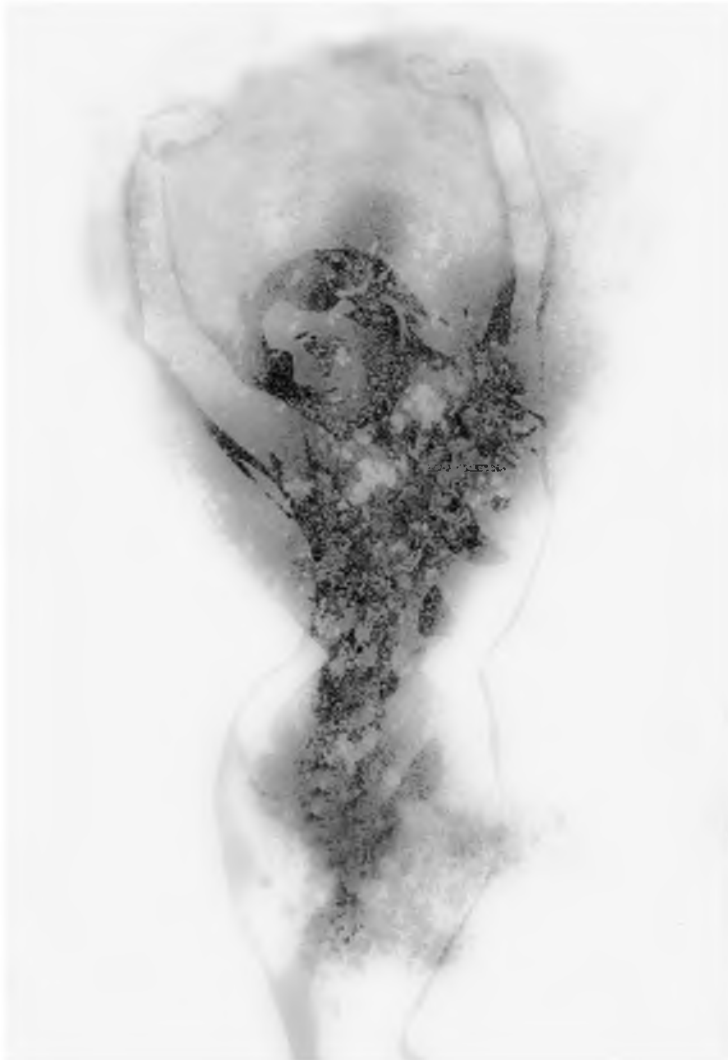
³⁰ 18 noiembrie 2013.

Cuprins

Cuvînt înainte	3
2001	17
E atît de frumos	17
Sufletul	20
Altă visare	20
2002.....	21
Cerna	22
Fîntînele, Seara de Ajun.....	24
2007.....	27
2008.....	28
Loc	28
Iarna în clipă.....	34
2009.....	35
Într-o seară	35
Ninge.....	36
Tandrețe	38

De este Clipa	39
2010.....	46
Inspirație.....	46
O noapte	54
2011.....	55
O stea.....	55
Filă de jurnal	56
Aripi	57
2012.....	61
Rostire creștină.....	61
Clipa.....	63
2013.....	65
Minune încremenit de vie	65
Sărut	66
Acum.....	67
Cina cea de taină	68
Floare de tei.....	70
Cununie în Clipă	71

ISBN 978-973-612-530-0

9 789736 125300